JUSTIȚIA și SLUJITORII EI

ASESORII POPULARI

de D. D. Capră
Membru al Curții Supreme

S'au împlinit trei luni de când un nou fel de a împărți dreptatea a schimbat fundamental drumul justiției noastre.

La capătul acestei termen se poate face un bilanț și se pot trage învățăminte pentru viitor.

Este necontestat că asesorii populari s'au străduit să-și îndeplinească sarcina lor cu toată inima și cu toată priceperea și o putem spune cu certitudine c ăreforma izvorîtă din nevoile maselor largi populare a reușit pe deplin.

Introducerea asesorilor populari în completele de judecată a fost un pas important în întărirea democrației noastre.

Judecata lor, făcută alături de magistrații profesioniști, apără democrația și este purtătoarea unei noui morale.

Pentru aceasta, asesorii ascultă cu deosebită grijă părțile din proces, le pun întrebări pentru luminarea cauzelor și apoi, în camera de consiliu, după ce au studiat cu multă atențiune întregul dosar, aplică chibzuit pedepsele.

Procesul, pentru asesorii populari, nu mai este o „speță", ca pentru magistrații de ieri, ci o frântură de viață și ei cunosc viața și știu că părțile așteaptă dela ei dreptatea și deci trebue să facă numai dreptate.

Vigilenți la vigleșugurile celor cari vor să-i induce în eroare, ei nu se lasă înșelați și indulgența lor nu se manifestă nici chiar în cauzele de minimă importanță, atunci când găsesc în ele că trebuesc apărate interesele poporului muncitor, care sunt și interesele Statului nou, al celor ce muncesc.

Asesorii populari nu sunt „indulgenți", așa cum un moment s'a crezut că vor fi când reforma era gata să fie pusă în aplicare. căci ei știu foarte bine că sub aparentele unor acte legale, se ascund uneori aceiași dușmani ai poporului, care caută să lovească și acum când clasa muncitoare este forța conducătoare a Statului.

De aceea, asesorii populari, în cea mai strânsă colaborare cu magistrații profesioniști, trebue să fie într'o permanentă veghe și să apere cu toată puterea cuceririle de până acum ale poporului, lovind fără cruțare în cei trimiși înaintea lor și pe care, după o cercetare amănunțită, îi găsesc vinovați.

Urmând cursul școlilor juridice populare depe lângă tribunale, asesorii populari și-au îmbogățit cunoștințele generale juridice.

In curând, prin grija Ministerului justiției, ei vor căpăta și manualele cu care se vor ajuta să-și completeze cele învățate la cursuri.

Aceste manuale, întocmite de colective de juriști dintre cei mai buni, vor arăta asesorilor populari printre altele, deosebirile dintre legile vechi, care nu erau făcute decât să ascundă exploatarea de clasă și legiuirile noui, destinate să apere cuceririle puterii de către popor.

Muncind, învățând și păstrând trează în conștiința lor misiunea căpătată din partea poporului, asesorii populari vor desăvârși democratizarea justiției noastre și vor făuri acea morală proletară pe care se va clădi Statul socialist de mâine.

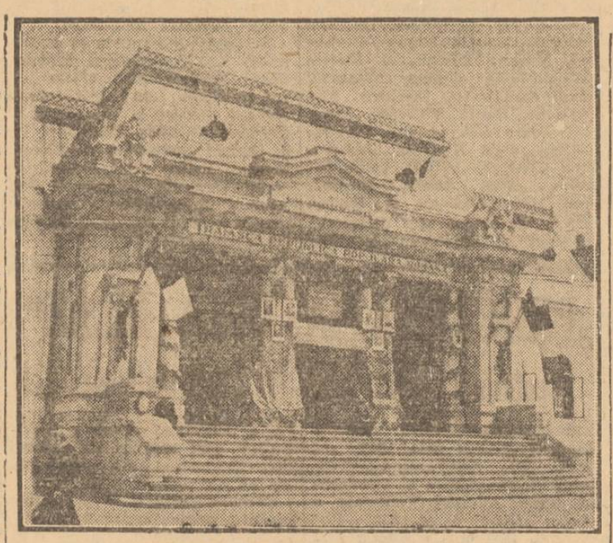

PITEȘTI: Palatul de Justiție

JUDECATA SOVIETICĂ ȘI PROBLEMELE EI *)

Traducere de V. Gorgos
Procuror la Trib. Ilfov

Judecata nedreaptă din Rusia veche a fost desființată prin Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, odată cu întreaga mașină de stat a burgheziei. Conducerea Sovietică a creat o judecată nouă, în adevăr populară. Judecata sovietică este unul din organele statului sovietic socialist, al muncitorilor și țăranilor. Prin aceasta, judecata sovietică se deosebește radical de judecățile din țările capitaliste, unde instanțele de judecată servesc drept organ al dictaturii burgheze și este mijlocul constrângerii judiciare asupra celor ce muncesc.

Lenin și Stalin spun că judecata este necesară Statului Sovietic, poporului sovietic în primul rând, pentru lupta cu dușmanii puterii sovietice, iar în al doilea rând, pentru lupta de întărire a noului ordine sovietice pentru a asigura în mijlocul celor ce muncesc disciplina socialistă.

Stalin cere o luptă incontinuă și necruțătoare cu toți cei care calcă legislația sovietică revoluționară, oricine ar fi ei și orice post ar ocupa.

Judecata Sovietică mai e necesară pentru a hotărî în conflictele care ating drepturile și interesele cetățenilor sovietici ,ale instituțiilor de stat și ale întreprinderilor, a'e colhozurilor și ale altor organizații sociale.

Sovietul Suprem al U. R. S. S. a sancționat în 16 August 1938 noua lege de organizare judecătorească, definind problemele judecății sovietice în conformtate cu Constituția Stalinistă.

Prin această lege, s'a trecut pe primul plan apărarea ordinei sociale și de stat din U. R. S. S., apărarea proprietății obștești socialistă.

Prin hotărârile ei, judecata sovietică sanctionează fără milă dușmanii socialismului — dușmanii poporului, trădătorii patriei, diversioniștii și pe toți acei dăunători Statului socialist.

Demascând activitatea criminală a dușmanilor poporului, judecata sovietică învață pe muncitori să fie veșnic cu conștiința revoluționară trează și atentă asupra agenților străini trimiși în țară.

Odată cu instaurarea socialismului în U. R. S. S., în fața judecății sovietice un loc important îl ocupă problema apărării proprietății socaliste. Judecata sovietică pedepsește exemplar pe delapidatorii bunurilor Statului, cooperativelor și colhozurilor. Ea pedepsește sever pe speculanți, bandiți. pe turburătorii ordinei publice și disciplinei muncii, pe saboteuri și pe alți infractori cari ating interesele Statului, colhozurilor, cooperativelor și ale altor organizații sociale.

Judecata sovietică, prin hotărârile date, apără drepturile și interesele politice, de muncă, de proprietate și personale ale celor ce muncesc, garantate cetățenilor prin Constituția Stalinistă.

Particularitatea judecății sovietice constă în aceea că, ea nu se multumește numai să pedepsească pe infractori, ci își pune și problema corectării lor, aceea a reeducării lor. Legea sovietică nu cunoaște pedepse care ar degrada, ar nimici demnitatea omenească, cum au fost cele din Rusia veche și cum mai sunt astăzi în țările burgheze. Conducerea sovietică crează pentru deținuți astfel de condiții, încât deținuții pot, prin muncă cinstită, să-și răscumpere vina și să se înapoieze în rândurile cetățenilor cu drepturi depline.

In U. R. S. S. nu este aplicată pedeapsa capitală pe timp de pace, în conformitate cu decretul Presidiumului Sovietului Suprem din U. R. S. S. din 26 Mai 1947.

Prin activitatea ei, judecata face educarea cetățenilor sovietici în spiritul respectării exacte și neșovăelnice a legilor sovietice, a pazei deosebite a proprietății socialiste,, a executării cinstite a îndatoririlor față de Stat și față de societate, în spiritul devotamentului și dragostei față de Patria Sovietică.

*) După V. Carpinsky. Organizarea social și de Stat din U.R.S.S., Moscova, Ediția de Stat 1947.

DESPRE CHESTIUNILE PREJUDICIALE

(NOȚIUNI DE PROCEDURĂ PENALĂ)

de HUGO FRIEDMANN
Avocat

Până la codul de procedură penală din 19 Martie 1936, se puteau numi și în dreptul român prejudiciale acele chestiuni, privitoare la vreunul din elementele infracțiunei, care neputând fi judecate incidental de către justiția represivă, necesitau o instanță deosebită și principală.

Doctrina străină cunoștea două feluri de chestiuni prejudiciale, unele având efectul de a suspenda deschiderea acțiunei publice, altele de a suspenda cursul judecății penale, până la verificarea prealabilă a unui fapt anterior sau a unei situațiuni de drept, pe care instanța represivă nu le-ar fi putut judeca fără a-și excede competința.

Aceste chestiuni prejudiciale nu trebuiau confundate cu chestiunile prealabile, cum ar fi competența instanței, autoritatea lucrului judecat, prescripția sau amnistia, străine de fondul dreptului și care nu privesc decât admisibilitatea acțiunei.

Sub imperiul codului de procedură din 1864, care a dăinuit până la 19 Martie 1936, se discuta, în dreptul român, care erau cazurile când acțiunea penală nu putea fi deschisă până ce nu se rezolva mai întâi de instanțele civile și o altă chestiune, numită prealabilă, și de care depindea soluțiunea acțiunei publice.

Chestiunile acestea prealabile constituiau, așa dar, excepțiuni de la principiul generalmente admis în toate legislațiile, inclusiv cea română, că judecătorul acțiunei este și judecătorul excepțiunei și totodată și dela alt principiu, tot atât de generalmente admis, că judecata unei chestiuni civile, legată de chestiunea penală sau izvorând din ea, se ține în loc până ce mai întâi se rezolvă chestiunea penală, care este mai importantă, interesând societatea întreagă și ordinea publică. Acest principiu este cunoscut de juriști sub formula lapidară franceză: „Le criminel tient le civil en état".

La aceste chestiuni prejudiciale se refereau cuvintele finale ale ultimului aliniat al art. 8 din procedura penală de la 1864, când edicta că acțiunea publică se judecă înaintea celei civile rezultând din infracțiune „afară de cazurile când legea dispune din contra".

Insă, chiar și sub imperiul acelui cod de procedură penală, cu tot modul general de a se exprima al textului reprodus mai sus, era aproape unanim admis că nu exista în realitate decât o singură chestiune prejudicială de acțiune și anume cazul prevăzut de art 300 din codul civil, după care infracțiunea privitoare la suprimarea stării civile a unei persoane nu putea fi urmărită decât după pronunțarea de către instanțele civile a hotărârei definitive asupra chestiunei stării civile.

Este drept că în Franța unii autori considerau ca o chestiune prejudicială de acțiune și anularea căsătoriei în caz de răpire, răpitorul căsătorit cu fata răpită neputând fi osândit pentru rapt decât după ce se pronunța nulitatea căsătoriei, însă, cu toată redacțiuna în sensul de mai sus a art. 282 din vechiul nostru cod penal, în dreptul român, după ce problema fusese controversată, se ajunsese la concluzia aproape unanim admisă ca singura chestiune prejudicială de acțiune este acea prevăzută de art. 300 din codul civil cu privire la suprimarea de stat civil.

In Franta mai există și chestia prejudicială de acțiune a verificării socotelilor în materie de delapidare sau de gestiune frauduloasă a fondurilor publice. La noi însă, se găsește inscris în legea contabilității publice un text formal, după care orice cerere de amânare a unei astfel de cauze spre a se verifica mai întâi socotelile gestionarului public de către Curtea de Compturi nu poate fi primită, aplicându-se deci principiul că judecătorul acțiunei este și judecătorul excepțiunei.

O vie controversă s'a născut în dreptul român și mai subsistă și azi, dacă în materie de bancrută frauduloasa chestiunea declarării în stare de faliment este sau nu prejudicială de acțiune, adică dacă un comerciant poate fi dat în judecată pentru această infracțiune mai înainte de a fi declarat în stare de faliment de către tribunalul comercial. Dificultatea, care subsistă și după promulgarea actualului cod de procedură penală, provine din antinomia dintre art. 714 cod com., care declară în materie de faliment acțiunile penală și civilă independente una de alta, și art. 875 din acelaș cod, după care acțiunea publică în materie de faliment nu poate fi pusă în mișcare înainte de declararea falimentului, afară de câteva cazuri prevăzute în mod limitativ de acest text.

Insă, nouă, textele, care elimină orice posibilitate de controversă în chestiunea de mai sus, ni se par limpezi. In adevăr, art. 879 din cod. com., privitor la bancrută simplă, începe astfel: „E culpabil de bancrută simplă comerciantul, care char înainte de declararea de faliment", pe când art. 880, privitor la bancruta frauduloasă are cu totul altă redacțiune: „E culpabil de bancrută frauduloasă comerciantul falit....

De aci, rezultă cu evidență că, în dreptul român în afară de chestiunea prejudicială de acțiune prevăzută de art. 300 cod civil, mai există și o chestie prejudicială, tot de acțiune, derivând din art. 880 din codul de comerț.

Insă, în cea ce privește chestiunile prejudiciale nu de acțiune ci de judecată, adică acele care au de efect suspendarea unei acțiuni penale ce se găsește pendinte, urmează să constatăm că în dreptul român, chiar și sub imperiul procedurii penale din 1864 și cu toată redacțiunea atât de generală a aliniatului final al art. 8 din acea legiuire, nu există nici una, și nici un text din nici o lege din care nu le definea și nici nu le enumăra.

Această tăcere a legiuitorului cu privire la chestiunile prejudiciale de judecată exista și în dreptul francez, și atunci, față cu nenumăratele ezitări ale doctrinei și jurisprudenței, Casația franceză a însărcinat în anul 1813 pe unul din prezidenții ei, Barrisi să redacteze o notă, care să le definească și să le enumere, și care notă urma să pastreze un caracter quasi-contractual, judecătorilor fundule oprit și atunci, ca și azi, să procedeze pe cale de hotărâri cu caracter general, adică de edicte, cum făcea pretorul roman la instrucțiunea sa.

Aprobată și de procurorul general al Casației din acea vreme — Merlin — așa numita notă Barris examina trei categorii de materii susceptibile de a furniza chestiuni prejudiciale de judecată și anume acele privitoare la starea civilă, la dreptul de proprietate și la contracte. Ea recunoaște însă caracterul prejudicial de judecată numai câtorva dintre chestiunile de stare civilă, în materie de proprietate numai acelei imobiliare, iar în materie de contracte niciodată.

Deși a avut un imens răsunet și o largă aplicare, întocmai ca și o lege, această notă Barris nu era în realitate decât o ultimă supraviețuire a unui vechiu drept tradițional, căci în curând un curent progresist începu a-și croi drumul, susținând că principiul general că judecătorul acțiunei este și judecătorul excepțiunei urmează să-și primească întreaga lui aplicațiune, nefind nici un motiv, în afară de tradiție, ca un proces penal să fie scindat și mersul lui să fie paralizat prin deferirea unei părți din el altei instanțe.

Astfel, dacă într'un proces de parricid, ucigașul părintelui său își va contesta calitatea de fiu al victimei, dacă într'un proces de adulter se va contesta realitatea căsătoriei, dacă într'un proces de furt sau distrugere se va discuta dreptul de proprietate, sau dacă într'un proces de abuz de încredere se va discuta contractul de depozit, nu este nici o rațiune, după această nouă doctrină, ca judecătorii penali să nu rezolve tot ei și aceste chestiuni privitoare la fondul dreptului, respectând, bine înțeles, cu privire la fiecare din aceste materii, regulele respective de probațiune permise de dreptul civil.

Codul de procedură penală român din 19 Martie 1936 a intrat pe această linie, inscriind în art. 11 principiul categoric că instanța penală este competinte să se pronunțe și asupra excepțiunilor de care depinde soluția cauzei, chiar dacă nu sunt de competința ei, iar prin aliniatul final al aceluiaș text a prevăzut că hotărârea definitivă a instanței penale are putere de lucru judecat pentru chestiunile prejudiciale rezolvate în mod incidental.

La această regulă generală, codul din 1936 a admis două excepțiuni, din care una cu caracer facultativ și alta cu caracter obligator pentru instanța penală:

a) In materie de delicte, deci nu și în materie de crime și contravențiuni, când rezolvarea excepției civile ar necesita un timp îndelungat și probatorii numeroase, instanța penală are facultatea, deci nu și obligațiunea, de a amâna judecata, obligând pe parte să introducă acțiunea la instanța competentă într'un anume termen. Odată trecut termenul fără justificare, instanța penală va judeca procesul.

b) Când excepția civilă formează obiectul unei acțiuni pendinte în fața unei instanțe civile, intentată anterior deschiderii acțiunei publice, instanța penală este obligată să amâne judecata până la terminarea procesului civil. Astfel, dacă într'un proces de abuz de încredere, inculpatul va face dovada că există pendinte o acțiune civilă anterioară privitoare la existența sau condițiunile contractului de depozit, instanța penală va trebui să aștepte rezultatul acelui proces. Acest sistem, reprodus ad-litteram de actualul cod de procedură penală din 13 Februarie 1948, reduce în definitiv chestiunile prejudiciale de judecată le ceeace prevede punctul b) de mai sus, adică la cazurile când excepția civilă formează obiectul unei acțiuni civile anterior intentate, prevăzând, insă, și facultatea pentru instanța penală de a da ea caracterul de chestiuni prejudiciale acelor excepții civile, care i-ar părea prea complicate sau nesusceptibile de o grabnică soluțiune.

Din modul cum e redactat textul fostului și actualului art. 11 din procedura penală se vede, insă, că el e privitor numai la excepțiile sau incidentele cu caracter prejudicial ridicate în cursul instanței, adică la chestiunile prejudiciale de judecată, nu și la chestiunile prejudiciale de acțiune, în privinta cărora rămân deci valabile cele arătate mai sus în referirea la art. 300 cod. civ. și art. 875 și 880 cod. com., text care urmează a și primi întreaga lor aplicațiune, nefiind abrogate prin noua procedură penală.

Pentru a încheia, trebue să menționăm că deși noul art. 11 al procedurii penale nu a reprodus și aliniatul 6 al art. 11 din codul del 1936, după care hotărârea definitivă a instanței penale are putere de lucru judecat pentru chestiunile prejudiciale judecate în mod incidental, totuși această soluțiune se menține și azi, aliniatul fiind suprimat ca inutil, fața cu textul articolului 9, după care hotărârea definitivă a instanțelor penale are autoritate de lucru judecat în civil atât în privința existenței faptului, cât și a culpabilității, ceeace implică autoritatea lucrului judecat pentru toate elementele faptului, adică pentru întregul fond al cauzei, fără nici o restricție.

SISTEMUL FINANCIAR SOVIETIC

de Petre Ionescu
Procuror la Trib. Ilfov

Plecând dela o definiție comună în, știința financiară, potrivit căreia această știință nu este altceva decât totalul regulilor după care Statul administrează și întrebuințează bunurile economice și mai ales banii, ajungem a ne întreba care sunt acele resurse economice care alimentează tezaurul public, punctul dela care pleacă dealtfel profesorul *M. I. Bogolepov*, autorul planului financiar al celui dintâi plan cincinal, în studiul său, pe care-l recenzăm în nota de față. Temelia economică a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste o constitue sistemul economic socialist, resursele sale provenind atât din explocatările de Stat, cât și dintr'o serie de alte isvoare. Pe lângă proprietățile de Stat, mai găsim proprietatea cooperativelor, proprietatea gospodăriilor colective agricole, gospodăriile individuale de producție și gospodăriile individuale de consum.

In acest sistem economic, prețul serviciilor și al mărfurilor fabricate în întreprinderile Statului este ferit în întregime de influențele nepreveăzutului. De aceea, prețurile sovietice nu suferă de presiunea așa zișilor factori ai conjucturii. Prețurile de livrare, care se întemeiază pe prețul de cost al producției, sunt stabilite de Stat. Politica sovietică a prețurilor e determinată de motive care decurg din esența problemelor planului economic general al Statului. In această privință, anumite prețuri, cel puțin ale articolelor celor mai importante, de larg consum, ca: pâinea, carnea, sarea, etc., n'au fost sporite nici chiar în cursul războiului. In politica prețurilor, motivele de bază, invariabile, sunt în primul rând, completa asigurare a intereselor producției simple și sporite, iar în al doilea rând, ridicarea nivelului general al bunei stări a muncitorilor. In felul acesta, prețul e utilizat ca un factor puternic al repartizării venitului național, potrivit planului stabilit. Pe măsură ce se mărește quantumul acumulărilor prin diverse procedee ca: mijloace perfecționate, întreceri în muncă, randament sporit, depășirea normei, ridicarea calității muncii, acest fond economic astfel creat servește la reducerea prețurilor de livrare, atât al mijloacelor de producție, cât și al celor de consum.

Prețul de livrare al mărfurilor produse în întreprinderile Statului se compun de regulă din trei elemente: prețul de cost, impozitul pe cifra de afaceri și beneficiul.

Combinarea acestor trei elemente în prețul unei mărfi date nu se face după acelaș procedeu. In prețurile unor mărfuri figurează toate elementele pomenite mai sus, în cele mai variate proporții. In prețurile altor mărfuri figurează numai două elemente: prețul de cost și beneficiul. In cazuri izolate, se pot întâlni prețuri, cari nu acopăr decât prețul de cost al mărfii, iar uneori prețul se fixează, în mod provizoriu, sub prețul de cost, fapt ce duce la un deficit în bilanțul întreprinderii, deficit care se acoperă din bugetul Statului.

Această diversitate în structura prețurilor constitue un mijloc al politicii economice generale care urmărește cele mai diferite scopuri propuse de planul de Stat și, în primul rând, ridicarea standardului de viață al populației. Sursele de bază ale producției și uneltele de producție se realizează la prețurile cele mai scăzute care asigură culturii un tractor ieftin, iar industriei cărbuni și unelte ieftine.

A doua parte a acestui sistem e organizația creditului bancar, reprezentat prin Banca de Stat, care este unicul organ de credite pe termen scurt și unicul casier al economiei Statului și al bugetului. Banca de Stat e unicul organ de credit nu numai prin faptul că nu există alte bănci de credit pe termen scurt, bănci care s'o concureze, dar și din cauză că întreprinderile de Stat n'au dreptul să pună la dispoziția clienților lor credite comerciale cambiale. Atât cumpărătorii de produse ale unei întreprinderi de Stat, cât și vânzătorul acestora, primesc, în caz de nevoie, credite numai dela Banca de Stat. Același principiu se aplică și în raporturile dintre întreprinderile sectorului cooperatist al economiei socialiste. Poziția Băncii de Stat, ca organizatoare a serviciului de încasso și al acelui de credit pe termen scurt o face regulatoare de bază a circulației monetare.

A treia parte componentă a sistemului financiar sovietic o formează finanțele ramurilor economiei Statului. Fiecare ramură a economiei e reprezentată printr'o serie de întreprinderi independente, care își au bilanțul lor, contul la Bancă și dreptul la credit la acea Bancă. Finanțele ramurei, care se alimentează din încasările provenite în urma vânzării produselor, din credite bancare și alocații imbursabile din buget pentru completarea fondurilor de rulment și a acelora pentru investiții mari, reprezintă în totalitatea lor sume foarte importante. După vărsarea la buget a sumelor reprezentând impozitul pe cifra de afaceri și a cotei din beneficiu stabilită prin plan, finanțele ramurei sunt date pentru sporirea fondurilor de rulment, pentru investiții și pentru îmbunătățirea condițiilor culturale și de trai ale muncitorilor din ramura respectivă. In privința finanțelor diferitelor ramuri economice, există o regulă: prima sursă pentru acoperirea nevoilor unei întreprinderi sunt propriile ei acumulări, iar sursa suplimentară e bugetul.

Cea de-a patra parte a sistemului financiar sunt finanțele asigurărilor sociale ale Statului. Bugetul asigurărilor sociale a fost înglobat în bilanțul general al bugetului Statului, dar din punct de vedere al organizării, e administrat de uniunile profesionale. In aceași categorie trebue înglobate și finanțele asigurărilor obligatorii și benevole de Stat de toate tipurile.

In sfârșit, trebuesc înglobate în sistemul financiar al U.R.S.S. și finanțele cooperației și ale gospodăriilor agricole colective, pentrucă finanțele lor, ocupând un loc cu totul independent din punctul de vedere al organizării sunt, totuși, legate prin funcțiile lor de toate celelalte instituite de credit, iar în al doilea rând, sunt scontate în mod obligatoriu la evaluarea tuturor resurselor financiare, necesare realizării planului general al Statului pentru desvoltarea economiei naționale.

In orice Stat modern noțiunea de finanțe trebue să cuprindă neapărat două caracteristici și anume: 1) legătura directă a finanțelor cu repartizarea venitului național și 2) haina monetară pe care o îmbracă totdeauna finanțele; de aceea administrarea finanțelor e strâns legată de administrarea sistemului monetar.

Haina monetară a resurselor financiare e un agent al mecanismului planificator, pentrucă moneda e o unitate a politicii economice generale, iar circulația monetară, liberă de domnia legilor nepreveăzutului în această sferă de răspundere, s'a dovedit a fi supusă acțiunii planului.

Două fapte importante determină în fond starea și mișcarea circulației monetare din U.R.S.S. Primul fapt e acela că stocului monetar în circulație i se opune marea masă a mărfurilor și serviciilor prestate de întreprinderile și organizațiile Statului. Misiunea planului constă în a armoniza mișcarea stocului monetar și a massei de mărfuri. Rezolvarea acestei probleme se ușurează prin faptul că prețurile la care se realizează massa prețurilor și a serviciilor sunt constante și totdeauna fixate. In esență, ceeace se desprinde din întregul studiu este ideea dominantă de sporire a bogăției publice și de ridicare a nivelului cultural și economic al masselor muncitoare.

INDEX LEGISLATIV

Decret prezidial nr. 19 din 29 Aprilie 1948 pentru organizarea Ministerului Comerțului (M. Of. nr 103 din 6 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 21 din 5 Mai 1948 pentru înființarea Așezământului Cultural „Niculae Bălcescu" (M. Of. nr. 104 din 6 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 24 din 10 Mai 1948 pentru unele măsuri financiare (M. Of. nr. 107 din 11 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 25 din 11 Mai 1948 pentru modficarea și completarea legii nr. 399 din 1947 pentru înființarea biletului la ordin agricol (M. Of. nr. 109 din 13 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 26 din 12 Mai 1948 pentru modificarea legii de funcționare a Soc. Nat. de Credit Industrial și statutelor Soc. Naționale de Credit Industrial (M. Of. nr. 109 din 13 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 27 din 14 Mai 1948 pentru trecerea Direcției Participațiilor din Casa de Finanțare și Amortizare în lichidare, la Ministerul de Finanțe (M. Of. nr. 110 din 14 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 28 din 15 Mai 1948 pentru trecerea exercițiului controlului economic prevăzut de legea nr. 252/947 la Președinția Consiliului de Miniștri (M. Of. nr. 112 din 17 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 30 din 18 Mai 1948 pentru înființarea de comandamente care vor prelua atribuțiunile mandatelor statului stabilite prin dec. nr. 218/948 a Comisiunii ministeriale pentru redresarea economică și stabilizare monetară (M. Of. nr. 114 din 19 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 31 din 18 Mai 1948 pentru modificarea deciz. nr. 137/1947 a Comisiunii ministeriale pentru redresarea economică și stabilizarea monetară (M. Of. nr. 114 din 19 Mai 1948).

— Decret prezidial nr. 32 din 18 Mai 1948 pentru schimbarea denumirii Casei Pădurilor Statului (M. Of. nr. 114 din 19 Mai 1948).

— Codul Justiției Militare (M. Of. nr. 116 din 21 Mai 1948).

Explicarea nouei legi a chiriilor

VII

Dar în afară de plata chiriei, — obligațiune principală a chiriașului care, în caz de neexecutare poate duce la rezilierea contractului și deci la evacuarea chiriașului, — o a doua obligațiune pusă de lege în sarcina chiriașului este acea de a contribui la taxele de timbru și la impozitul proporțional pentru contractul de locațiune cu jumătate, cealaltă jumătate fiind în sarcina proprietarului (art. 10). Această obligațiune legală va exista chiar acolo unde în contract este prevăzută o altă modalitate de contribuțiune, cât și în cazul când aceste taxe erau puse numai în sarcina uneia din părți (proprietar sau chiriaș).

Același art. 10 prevede că taxele pentru apă, gunoiu, și în general toate taxele ce se așează asupra folosinței imobilului închiriat, vor fi plătite integral de chiriaș.

Este normal, ca atunci când de un imobil se folosește exclusiv chiriașul, taxele pentru plata apei, gunoiului și altele percepute pentru prestarea unui serviciu, să fie suportate numai de chiriaș. Aceste taxe nu intră în prețul chiriei și stabilirea cuantumului lor nu depinde de proprietar, ci de instituțiunea care prestează serviciul. In cazul că aceste taxe nu sunt plătite, instituțiunea respectivă va întrerupe furnisarea serviciului și va porni la executarea debitorului pentru suma datorată.

Dacă situația este mai ușor de soluționat în cazul că este vorba de un singur imobil închiriat unui singur chiriaș și în care nu locuește altcineva decât acesta, mai grea este situațiunea în care proprietarul locuește în același imobil cu chiriașul, ca și în cazul când imobilul este locuit de mai mulți chiriași și de proprietar.

De aceea art 11, ca și textul respectiv din legea anterioară, stabilește că la imobilele cu mai multe apartamente, taxele prevăzute mai sus se împart în mod egal între toți locatarii imobilului, proprietar sau chiriași, adică între toți deținătorii titulari ai apartamentelor din acel imobil.

Taxele pentru apă se împart, în cazul că fiecare apartament are apometru după cantitatea de apă consumată indicată de apometru.

Dacă apartamentele nu au apometre, taxa de apă a întregului imobil se va împărți după numărul persoanelor care locuesc permanent în acele apartamente. Dacă într'un imobil sunt apartamente cu baie, iar altele fără baie, se vor socoti două persoane în plus la apartamentul cu baie. Prin persoane care locuesc sau folosesc în mod permanent încăperile închiriate se înțeleg acei cari în mod obișnuit au acolo locuința, nu și acei ce sunt găzduiți întâmplător și pentru foarte puțin timp. Vor fi, insă, socotiți ca locatari permanenți oamenii de serviciu ai titularilor apartamentelor.

Taxa pentru gunoiu ca și toate taxele ce se așează asupra folosinței se împart, de asemenea, în mod egal după numărul persoanelor care locuesc sau folosesc în mod permanent încăperile închiriate.

Dar în afară de taxele acestea, legea mai prevede o serie de cheltuieli comune de administrație, folosință și întreținere și care sunt: curentul electric, becurile, combustibilul și cheltuielile obișnuite pentru iluminatul părților comune (culoare sau scări comune), cheltuielile pentru întreținerea ascensorului, a instalațiunii de calorifer, a hidroforului, a crematorului, cheltuielile pentru apă caldă, pentru materialul necesar întreținerii curățeniei (mături, liftier, etc.). Dar cum se împart aceste cheltuieli?

Cheltuielile pentru luminatul părților comune, acele pentru întreținerea instalației de hidrofor, crematoriu, și de apă caldă, ca și cheltuielile pentru materialul necesar întreținerii curățeniei și salariile personalului întrebuințat la serviciul comun se împart după numărul persoanelor ce locuesc sau folosesc în mod permanent încăperile închiriate. Cheltuielile privitoare la calorifer în general,—deci atât combustibilul cât și cheltuielile făcute pentru întreținerea instalației de calorifer, — se împart după suprafața de încălzire a radiatoarelor din încăperile închiriate.

Cheltuielile făcute pentru curățatul coșurilor comune se împart după volumul încăperilor închiriate.

In fine, cheltuielile necesare pentru întreținerea ascensorului se împart după numărul persoanelor care locuesc sau folosesc în mod permanent încăperile închiriate; dar dacă în acel imobil, deservit de ascensor sunt persoane care folosesc un apartament închiriat, la unul din etaje, pentru exercițiul unei profesiuni, sau a unui comert, care implică primirea clientelei în apartamentul închiriat, acele persoane vor fi supuse la o contribuție încincită față de celelalte persoane din imobil.

Legea prevede, în general, că participarea la cheltuelile enumerate mai sus este obligatorie pentru toți chiriașii și nu se poate refuza sub cuvânt că nu s'a uzat decât parțial sau de loc de serviciile comune. Astfel, un titular de apartament, care a fost plecat timp de una lună de zile din imobil, va plăti partea sa de contribuție la cheltuelile comune arătate mai sus.

Cu toate acestea ,chiriașii cari, prin natura obiectului locațiunii nu pot folosi, în nicio măsură, unele dintre instalațiunile sau prestațiunile prevăzute mai sus, nu vor contribui la plata cheltuelilor respective. Astfel locatarul dela parterre nu poate fi obligat la plata taxei de ascensor.

Care este sancțiunea neplății cotei de participare la cheltuelile de mai sus? Art. 18 prevede în afară de urmărirea debitelor pe calea ordonanței prezidențiale, dar și dreptul de a cere evacuarea chiriașului neplatnic, dar numai atunci când este vorba de neplata apei, gunoiului sau a altor taxe către întreprinderi comunale sau taxelor consumului electric.

Pentru administrarea imobilelor cu cel puțin șase apartamente, în care sunt și chiriași, proprietarii și chiriașii cari locuesc imobilul, alcătuesc de drept o asociațiune civilă — fără personalitate juridică — pe tot timpul cât contractele de închiriere vor fi prelungite prin lege. Această asociație civilă administrează imobilul prin adunarea generală a proprietarilor și chiriașilor, iar deciziunile acestei adunări sunt aduse la îndeplinire prin administratorul gerant, ales de adunare, controlat de un comitet compus din cel mult șapte membri ai adunării.

Adunarea generală se întrunește de drept și fără convocare în dimineața celei de-a treia Duminici după începutul fiecărui an. Asociații pot fi reprezentați în adunarea generală și prin alte persoane. în temeiul unor procuri speciale.

Adunarea generală are următoarele atribuțiuni:

1. Fixează bugetul cheltuelilor și cota de participație la cheltuelile comune, a fiecărui asociat.

2. Stabilește termenele la care urmează a fi plătite cotele de participațiune. Asociația poate insă să stabilească plata lor, chiar înainte de efectuarea cheltuelilor. Aceasta, pentru cazurile când — în vederea procurării materialului, — este necesară plata cu articipație.

3. Stabilește măsurile de interes general privind gospodăria părților comune.

4. Desemnează pe administratorul gerant care va aduce la îndeplinire deciziunile adunării generale și pe membrii comitetului de conducere.

5. Adunarea generală ia deciziuni valabile, la prima zi de întrunire cu participarea a 2/3 din numărul membrilor și cu majoritate absolută (50% + 1) a membrilor prezenți. Dacă la prima adunare nu s'au întrunit condițiunile cerute pentru luarea deciziunilor, adunarea se va ține la aceeaș oră în ziua corespunzătoare a săptămânei următoare, fără altă convocare, cu oricâți membri ar fi prezenți, iar deciziunile se vor lua cu majoritatea relativă a acestora.

Dacă unii din membri nu sunt de părerea majorității, în registrul special al adunării se vor trece opiniunile lor separate. Deciziile adunării trebuesc semnate de președintele adunării și de membri.

Pentru chestiunile urgente, membrii pot fi convocați în adunare generală extraordinară, ori de câte ori va fi nevoie.

In aceste cazuri, convocarea se face de comitetul de conducere sau de administratorul gerant prin carte poștală recomandată sau invitație trimisă cu condica de expediție.

In contra deciziunilor adunării generale a asociației locatarilor dintr'un imobil cu mai mult de șase apartamente, poate face contestație orice asociat, când acele deciziuni ar fi contrarii dispozițiunilor legale sau ar impune obligațiuni excesive. Asemenea contestațiuni trebuesc introduse în termen de 15 zile dela data ținerii adunării generale și se judecă de judecătorie pe calea ordonanței prezidențiale.

Care sunt atribuțiunile administratorului gerant? Administratorul gerant reprezintă asociația în justiție, în raporturile cu autoritățile publice cât și în raporturile cu particularii. El poate contracta obligațiuni valabile pentru întreaga asociație, în legătură cu cheltuelile comune de administrație, folosință și întreținere a imobilului. De asemenea, el poate angaja sau concedia în limitele prevederilor bugetare, personalul afectat exclusiv serviciilor comune.